

“Σαν να μην πέρασε μια μέρα...”

**Ημερολόγιο οδοστρώματος ενός κούριερ
στον καιρό του κορωνοιού.**

5 Νοέβρη 2020 - 5 Γεναρη 2021

8.00

Ξεροκαταπίνω ακούγοντας την πρωθυπουργάρα μας, να ανακοινώνει το «αναγκαίο» λοκ ντάουν. Ξεροκατάπια διπλά, ως άνθρωπος και ως εργαζόμενος κούριερ. Σκέφτηκα αμέσως την ..μψηαμε. Το πρώτο λοκ ντάουν άφησε έντονα το στίγμα του στην εργασία μας. Η εντατικοποίηση, τα χιλιόμετρα, τα στοπ, τα αντικείμενα, οι αντικαταβολές, οι υπερωρίες και τα ξεχειλωμένα ωράρια τράβηξαν την ανηφόρα και παρέμειναν εκεί.

9.00

10.00

Μεαυτά στο μυαλό μου πήγα για δουλειά. Καθώς δρομολογούσαμε τα αντικείμενα, το λοκ ντάουν μονοπωλούσε τις σκόρπιες κουβέντες μας. Κοίταξα στο pda μου και είχα 72 αντικείμενα χρεωμένα. Σκέφτηκα να αποθανάτισω την στιγμή, γιατί θα αργήσει να ξανάρθει. Λέγοντας ένα καλό δρόμο στους εναπομείναντες συνάδελφους, ξεκίνησα το καθημερινό μου δρομολόγιο.

11.00

Στάση για τυρόπιτα και τσιγάρο. Το μεσημεριανό διάλλειμα. Αυτό το 20λεπτο που όλοι δικαιούμαστε, αλλά σε πολλούς το τρώει η «φούρια της δουλειάς». Αναλογίζομαι πως δεν τράβηξαν όλα την ανηφόρα, ο μισθός έμεινε στάσιμος, ανεπηρέαστος από λοκ ντάουν και κορονοϊούς. Ούτε ευρώ

12.00

παραπάνω τον μήνα για «τους ήρωες του κορονοϊού». Δεν είμαι αχάριστος. Αναγνωρίζω πως οι εργοδότες μας και οι μητρικές «ξηγήθηκαν», άλλωστε είναι γνωστοί κουβαρντάδες. Πρόσφεραν απλόχερα υπερωρίες- πάντα αδήλωτες – δουλειά με το κομμάτι και 7ημερη εργασία. Οπότε αχάριστους δεν τους λες... Βέβαια αν δεν κάνεις υπερωρίες και δε δουλεύεις σαββατοκύριακα, η απειλή της απόλυσης κρέμεται πάνω από το κεφάλι σου, γιατί «δεν στηρίζεις την επιχείρηση τώρα που σε έχει ανάγκη». Η άλλη όψη του νομίσματος είναι πως αν είναι να εργαζόμαστε 12 και 14 ώρες για να έχουμε ένα αξιοπρεπές μεροκάματο, τότε το 12ωρο θα γίνει καθεστώς, όπως έχει γίνει καθεστώς τα 4ευρώ/ώρα στο ντελίβερι. Συνάδελφια χρειάζεται να βάζουμε και όρια, αλλιώς θα σπάσουμε από το ξεχείλωμα.

1.00 μμ

2.00

Μην μας παραμυθιάζουν οι πάσης φύσεως εργοδότες, οι αδήλωτες υπερωρίες και η εργασία με το κομμάτι δεν ωφελούν εμάς, δεν μας προστατεύουν από τη δήθεν παραπάνω φορολόγησή μας. Αυτά είναι κουραφέξαλα. Ένα μετριοπαθές εβδομαδιαίο ωράριο 60 ωρών, μεταφράζεται σε τουλάχιστον 80 ώρες υπερωρίες τον μήνα. Λογαριάστε τώρα, πως από τον Μάρτη 2020 μέχρι τον Νοέμβρη του 2020 έχουμε 640 ώρες υπερωριών. Αν οι εργοδότες μας ήταν τυπικοί και δεν παρανομούσαν και οι υπερωρίες αμειβόντουσαν όπως ορίζει η εργατική νομοθεσία (ανατρέξτε στην συγκεκριμένη υποσημείωση να δείτε πόσα μας δαγκώνουν)* θα βάζαμε πολλά περισσότερα στην τσέπη μας. Ή αν οι εργοδότες προσλάμβαναν το αναγκαίο προσωπικό τότε θα μείωναν και τους δείκτες ανεργίας και δεν θα δουλεύαμε από την ανατολή μέχρι το σκοτάδι. Επιπλέον, να σου θυμίσω συνάδελφε κούριερ, πως η σύνταξη μας, σύμφωνα με την τελευταία νομοθεσία, υπολογίζεται αναλογικά με τις εισφορές μας. Πράγμα που σημαίνει πως οι αδήλωτες υπερωρίες και η δουλειά με το κομμάτι, μας αφαιρούν και χρήματα από την σύνταξη.

3.00

4.00

5.00

6.00

Το 20λεπτο τελείωσε, φοράω το κράνος και επιστρέφω για ανεφοδιασμό στο κατάστημα. Σχεδόν 4 ώρες μέχρι το σκόλασμα.

7.00

8.00

Είμαι σε πολυκατοικία, από αυτές που το ασανσέρ παίζει και ράδιο. Ο Πορτοσάλτεσολάρει στο ράδιο και εγώ δαγκώνομαι διπλά σήμερα. Πέραν των γενικών απαγορεύσεων, σήμερα απαγορεύουν και τις συναθροίσεις άνω των τριών ατόμων. Απαγορεύουν το δικαίωμα μας να διαδηλώνουμε, πάλι για το καλό μας... Σε μια Αθήνα αποκλεισμένη από αστυνομικούς, λες και κάνει πρόβα η άλλη πλευρά του '74, εγώ μετρώ στοπ με βαριά ψυχή.

9.00

10.00

Συναντώ συνάδελφο από acs, που εργάζεται στο επιστολικό. Πληρώνεται μόνο με το κομμάτι, ένσημα δεν βάζει, κάτι βγαίνει, μου λέει. Του απαντώ πως έτσι που τρέχει, ανεβάζει τον αριθμό των στοπ, ο επόμενος θα πρέπει να τρέχει όπως αυτός ή ακόμα περισσότερο και όλα αυτά με αντάλλαγμα μερικά ευρώ. Τον ρωτάω, αν σου συμβεί εργατικό ατύχημα που είσαι ανασφάλιστος και εργάζεσαι με τέτοιους ρυθμούς; Η απάντηση με άφησε άφωνο: έμεινε δύο μήνες στο κρεβάτι, το μηχανάκι έπαθε ζημιά και η εταιρεία δεν του έδωσε ούτε ένα ευρώ. Λέει πως σε κάνα δυο μήνες θα σταματήσει, κουράστηκε. Πως να μην κουραστεί: ανασφάλιστος, αναλώσιμος, χωρίς δικαιώματα, στοχεύοντας στα πολλά στοπ, ισορροπεί ανάμεσα στα ανθρώπινα όρια αντοχής και στην επαφή με την ασφάλτο. Όμως την «καλή πράξη» την έκανε: ανέβασε την παραγωγή. Η εταιρεία θα ψάξει να βρει από την δεξαμενή «αυτών που έχουν ανάγκη»-

11.00

12.00

λεσκαί εμείς εργαζόμαστε από χόμπι- τον επόμενο κασκάντερ κούριερ που θα ανεβάσει το ρεκόρ στα στοπ, θα τον ξεζουμίσει μέχρι το μεδούλι και μέχρι να αλλάξει επάγγελμα... Αυτό θα πει συνάδελφοι, πως οι εταιρείες μας θεωρούν αναλώσιμους. Όμως, η τωρινή κατάσταση με τον covid-19 αποδεικνύει το αντίθετο, βροντοφωνάζει πόσο απαραίτητοι και αναντικατάστατοι είμαστε. Συνάδελφοι, αν δεν συζητήσουμε συλλογικά για τους όρους της εργασίας μας, τότε όλα είναι πιθανά να μας συμβούν και η εντατικοποίηση δεν θα σταματήσει. Οι πολλές ώρες εργασίας στο μηχανάκι, σε συνδυασμό με την βιασύνη και το άγχος, είναι παράγοντες που μπορεί να μας οδηγήσουν σε στενή επαφή με το οδόστρωμα, για να το πω λίγο κομπιά. Κάποιοι το έχουν πιάσει το νόημα, μιας και έχω μάθει πως σε μία κούριερ, οι εργαζόμενοι οδηγοί δικύκλου τα λένε μεταξύ τους και όλοι γνωρίζουν πόσα αντικείμενα πάει ο ένας και πόσα ο άλλος. Με αυτό το τρόπο κανείς δεν κάνει τον ήρωα, δεν διαγωνίζονται για την θέση του «υπάλληλου του μήνα» και συγκρατούν, ως ένα βαθμό, τον ανεξέλεγκτο αριθμό των στοπ. Επίσης, μιλάνε ανοιχτά για τον μισθό, για τα ξεχειλωμένα ωράρια και τα σαββατοκύριακα. Αν γινόταν σε πολλά καταστήματα αυτό, μόνο προς όφελός μας θα ήταν.

1.00 μμ

2.00

3.00

4.00

Χαιρετιόμαστε και συνεχίζω για το επόμενο στοπ, να μην ξεχάσω και τις τρεις παραλαβές που έχω σε αυτή την γειτονιά... Παρκάρω, κατεβαίνω, βάζω την μάσκα και αναζητώ το όνομα που ευτυχώς, υπάρχει στο καντράν του θυροτηλεφώνου. Όσο περιμένω να γίνει η παράδοση, βλέπω τον εαυτό μου με την μάσκα και νιώθω πως η υποκρισία των κρατούντων δεν έχει όρια. Είμαστε υποχρεωμένοι να φοράμε μάσκα εν ώρα εργασίας, αλλά στον χώρο εργασίας είμαστε ο ένας πάνω στον άλλο, περικυκλωμένοι από «αντικείμενα» και ούτε ο παραμικρός έλεγχος δεν έχει γίνει σε καμία επιχείρηση ταχυμεταφορών για την τήρηση των μέτρων υγιεινολογικής ασφαλείας. Εξυπακούεται πως ούτε οι χώροι εργασίας ούτε τα αντικείμενα απολυμαίνονται. Είμαι στο τσακ να πιστέψω πως το προσωπικό στις ταχυμεταφορές έχουμε ανοσία στον κορονοϊό. Παραδίδω και συνεχίζω.

5.00

6.00

7.00

Ανδρέας

- 8.00 **Ε**δώ και δύο μέρες κάτι δεν πάει καλά. Η δουλειά έχει πέσει, το κατάστημα έχει αδειάσει, οι χρεώσεις αντικειμένων δεν είναι τριψήφιες και δεν υπάρχει ουρά από πελάτες. Το νέο κυκλοφορεί γρήγορα από στόμα σε στόμα: τα hub των μεγάλων εταιρειών φράκαραν, μπουκώσαν, πνίγηκαν από αντικείμενα, κόλλησαν. Η καρδιά των επιχειρήσεων έπαθε οξύ έμφραγμα του μυοκαρδίου, και το υπόλοιπο σώμα παρέλυσε.
- 9.00 Αναμενόμενο αποτέλεσμα. Οι συνθήκες εργασίας στα hub: ανασφάλιστη εργασία, ξεχειλωμένα ωράρια, ανειδίκευτο προσωπικό, ενοικιαζόμενοι εργαζόμενοι, στυγνή εκμετάλλευση, κάμερες για να παρακολουθούν, προϊστάμενοι να επιβλέπουν και 547 ευρώ στο χέρι ή «μαύρο» 50αρικο το 12ωρο, σε συνδυασμό με την
- 10.00 τακτική των ταχυμεταφορικών επιχειρήσεων να μην επενδύουν σε υποδομές, προκάλεσε το «κρασάρισμα». Οι εταιρείες, επιλέγουν να κερδίζουν μόνο από την στυγνή εκμετάλλευσή μας και όχι να επενδύουν σε υποδομές που θα βελτιώσουν τις συνθήκες εργασίας μας. Δείτε για παράδειγμα σε εμάς τους κούριερ: μπαίνει ο χειμώνας
- 11.00 εν μέσω λοκ ντάουν και καμία από τις 4 μεγάλες ταχυμεταφορικές εταιρείες, που καθορίζουν τις συνθήκες εργασίας στον κλάδο, δεν παρείχαν στους εργαζόμενους αδιάβροχα, κράνη, γάντια, χούφτες ή οποιοδήποτε άλλο ΜΑΠ που ορίζει ο 4611/2019. Πλιατσικολόγοι οι ιθύνοντες, «ότι φάνε ότι πιούνε και ότι αρπάξει ο κώλος» τους, αυτό είναι.
- 12.00 **Ε**πόμενο στοπ χωρίς αντικαταβολή. Σκανάρω στα γρήγορα το θυροτηλέφωνο, εντοπίζω το όνομα, χτυπώ το μπουτόν και αφού ακούω «παρακαλώ» λέω το ποίημα. «Εχω ένα δέμα, αλλά λόγω νέων μέτρων δεν ανεβαίνουμε πάνω, μπορώ να σας το βάλω στο ασανσέρ αν θέλετε». Ανοίγει, το βάζω στο ασανσέρ και πάω για το επόμενο.
- 1.00 μμ **Δ**εν χρειαζόταν να ήσουν και προφήτης για να προβλέψεις πως το 2ο λοκ ντάουν θα ήταν «σαν να μην πέρασε μια μέρα» από το πρώτο. Περίμενα η «θερινή ραστώνη» να υποσκελίσει την «έκτακτη κατάσταση». Γελάστηκα, αν εξαιρέσουμε την εβδομάδα του 15Αύγουστου, που είχε αδιαμφισβήτητα περισσότερη δουλειά από το καλοκαίρι του 2019, το υπόλοιπο καλοκαίρι δουλεύαμε ασταμάτητα. Η δεύτερη «έκτακτη κατάσταση» έρχεται να προστεθεί στην πρώτη. Γιατί από το πρώτο λοκ ντάουν μέχρι τώρα, οι δήθεν έκτακτες συνθήκες εργασίας, με αφορμή τα «προσωρινά έκτακτα μέτρα προστασίας της δημόσιας υγείας», τείνουν να γίνουν
- 3.00 κανονικότητα.
- 4.00 **Η** δουλειά συνεχίζεται. Παρκάρω για παράδοση-παραλαβή. Σκέφτομαι πως οι σημερινές χρεώσεις, που θεωρούνται λίγες για λοκ ντάουν, πριν από ένα δύο χρόνια, θα ήταν υπέραρκετές. Η blackFriday το 2019 ήταν μια Παρασκευή που κράτησε πολύ. Από εκείνη την ημέρα ανέβηκε αισθητά ο φόρτος εργασίας μας, άλλωστε ακολούθησαν τα Χριστούγεννα και παρέμεινε υψηλός. Από το 1ο λοκ ντάουν και έπειτα οι απαιτήσεις των εταιρειών αυξήθηκαν περισσότερο. Στο 2ο λοκ ντάουν ακόμα περισσότερο. Τώρα, αναλογίσου πως είναι το λάστιχο. Μπορεί να το τεντώσεις απότομα και να σπάσει στο όριο ή κάτω από το όριο αντοχής του. Μπορείς όμως, να το τεντώνεις σταδιακά και να ξεπεράσεις το όριο. Κάπως έτσι είναι και η κατάστασή μας με τους ρυθμούς εργασίας. Εμείς είμαστε το λάστιχο και οι ταχυμεταφορικές το χέρι που μας τεντώνει, αυξάνοντας τις χρεώσεις. Το ξέρω συνάδελφοι, πως δεν κάνετε τους «ήρωες», ούτε εγώ τον κάνω, αλλά η εντατικοποίηση μας καταπνίγει. Γνωρίζω πως αρκετοί από εμάς αντιστέκονται με τους τρόπους τους. Συμβαίνει αυτόματα, ειδικά σε οδηγεί στην αυτοκαταστροφή, και αυτό είναι μια αρχή. Σκεφτείτε όμως, σε μια νεροποντή, το να κρατάμε από μια ομπρέλα δεν θα μας βοηθήσει για πολύ καιρό, στο τέλος, όλους μαζί θα μας παρασύρει η πλημμύρα. Το συμπέρασμα είναι πως ούτε τα πολλά λάστιχα μαζί τα τεντώνει το χέρι, ούτε οι πολλοί πνίγονται, αν αντί να κρατούν από μια ομπρέλα είχαν φτιάξει από κοινού μια βάρκα. Είναι αλήθεια χωρίς εμάς γρανάζι δεν γυρνά.
- 7.00 Πως αντί να μας συνθλίβουν τα γρανάζια, μπορούμε εμείς να τα κουρδίζουμε. Παίρνω κουράγιο και συνεχίζω, άλλωστε αυτή η εβδομάδα ήταν σαν εμβόλιο κατά του λοκ ντάουν εργασιακού καθεστώτος.

8.00 **Δ**ύσκολη η Δευτέρα από μόνη της και η βροχή την κάνει ακόμη πιο δύσκολη. Στις 08:05 έχω ήδη ξεκινήσει να ταξινομώ το βουνό των αντικειμένων. Η κανονικότητα του λοκ ντάουν έχει επιστρέψει ανελέητη. Φέρνω στο νου μου τις τελευταίες ημέρες. Το φιάσκο ολοκληρώθηκε. Το φιάσκο των απαγορεύσεων, για την επέτειο της δολοφονίας του νεαρού μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από αστυνομικούς και το φιάσκο με τις αγαπημένες μας εταιρείες ταχυμεταφορών. Μέχρι τις 4 Δεκέμβρη και οι τέσσερις μεγάλες προχώρησαν σε ανακοινώσεις, γιατί τα παράπονα των πελατών (χονδρικής και λιανικής), τα λάθη, οι καθυστερήσεις και οι παραλείψεις, ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο. Το βέβαιο είναι πως την χασούρα «από το φιάσκο» των ταχυμεταφορών, το πληρώνουμε εμείς οι εργαζόμενοι. Την ώρα που σκέφτομαι όλα αυτά, κοιτώ τη συνάδελφο στην γραμματεία, που έχει εξελιχθεί σε πολυεργαλείο και μόνο με 550 ευρώ. Σηκώνει τηλέφωνα, εξυπηρετεί πελάτες, δείχνει εξαιρετική υπομονή στους «αγανακτισμένους πελάτες», φέρνει αντικείμενα από τις αποθήκες, μου δίνει παραλαβές, ενώ και οι διακινητές «δίνουν ένα χεράκι» στην διανομή ή στις «κοντινές» παραλαβές, όταν χαλαρώσουν από το αντικείμενό τους. Μερικές ακόμη έκτακτες συνθήκες εργασίας, που το λοκ ντάουν επιχειρεί να τις μετατρέψει σε κανονικότητα. Τελικά ήδη πληρώνουμε το φιάσκο.

12.00 **Ε**πειτα από το επιμελές φόρτωμα του κουτιού, έχω γίνει άσος στο τέτρις, ξεκινώ μέσα στην βροχή για το πρώτο στοπ. Όταν βρέχει, νιώθω πως ο κόσμος μας λυπάται. Δεν μου αρέσει να με λυπούνται. Εγώ δεν λυπάμαι κανέναν από εμάς, τους επαγγελματίες οδηγούς δικύκλου. Δεν καταριέμαι την κακή μου μοίρα. Αν οι εργοδότες μας παρείχαν όσα ορίζει η εργατική νομοθεσία, τότε οι συνθήκες εργασίας μας θα βελτιωνόντουσαν. Δεν θα έβλεπες συναδέλφους με σακούλες στα πόδια, χωρίς αδιάβροχα, χωρίς κράνος, συναδέλφους με διάφορες πατέντες για προφύλαξη και αρκετούς από εμάς στο έλεος των καιρικών συνθηκών. Με τον κατάλληλο εξοπλισμό εργασίας και με παύσεις κατά τα διαστήματα δυνατής νεροποντής θα αντιμετωπίζαμε τις βροχές και το κρύο. Θα αναρωτηθείτε πως θα γίνει να μας δώσουν οι εργοδότες αυτά που δικαιούμαστε, όταν το κράτος κάνει τα στραβά μάτια, η ανεργία και το κόστος διαβίωσης καλπάζουν. Εμ, εδώ σε θέλω κάβουρα, να περπατάς στα κάρβουνα, όπως αναφέρει και το σχετικό λαϊκό ρητό. Δεν ξέρω τι σας λέει η Πέμπτη 8 Οκτώβρη 2020. Εμένα μου λέει πως εκείνη την μέρα μια χιλιάδα παπιά οργώσαμε με απεργιακή μοτοπορεία την Αθήνα. Εμένα μου λέει πως κάποιοι από εμάς ήδη «περπατάμε στα κάρβουνα», για να αλλάξουμε το επάγγελμα και τις συνθήκες εργασίας του. Έπρεπε να ήσουν συνάδελφε και θα έβλεπες τώρα αν θα είχαμε και εμείς λόγο στους όρους εργασίας μας. Δεν ήσουν όμως και έτσι χάνουμε όλοι σήμερα.

4.00 **Ο** αγώνας που κάνουμε τόσα χρόνια ανέδειξε το επάγγελμα στην δημόσια σφαίρα. Και τα αποτελέσματα είναι ορατά. Σήμερα για παράδειγμα, το υπουργείο εργασίας εξέδωσε νέα εγκύκλιο που υποχρεώνει όλους τους εργοδότες που απασχολούν εργαζόμενους με δίκυκλο, να δηλώσουν στο ΕΡΓΑΝΗ τα δίκυκλα των εργαζομένων. Έτσι βήμα, βήμα προχωράμε και αν ήσουν και εσύ θα είχαμε προχωρήσει περισσότερο.

5.00 **Β**ρέχει «καρέκλες», οι δρόμοι έχουν γίνει ρεματιές, δεν θα κάνω τον δύτη, σταματώ κάπου για να προστατευτώ και συναντώ συνάδελφο. Εκατόν είκοσι δύο στοπ και 16 παραλαβές, έως τώρα, μου λέει. Καλά το πάνε, έχουνε χιούμορ, του απαντώ. Τι θα κάνουμε με τα βαρέα, πρέπει να ενταχθεί το επάγγελμα στα βαρέα, μου λέει. Το ξέρω, του λέω, αλλά κανείς δεν θα μας τα χαρίσει, για αυτό απεργήσαμε, εσύ που ήσουν εκείνη την ημέρα; Φοβόμουν πως θα ήμουν ο μόνος που θα απεργούσα και θα με απέλυαν, όχι ότι με νοιάζει μα ξέρεις. Ξέρω πως ο φόβος πρέπει να σπάσει και αυτό συμβαίνει όταν είμαστε μια γροθιά. Θα είμαστε μια χούφτα όσο κοιτάει ο καθένας την πάρτη του. Η βροχή κόπασε, χαιρετιόμαστε και συνεχίζουμε «το έργο μας». Πρωταγωνιστές οι εταιρείες και τα κέρδη τους και κομπάρσοι οι χιλιάδες εμείς, που μεταφέρουμε αντικείμενα και υπηρεσίες στην πόρτα του πελάτη.

7.00

8.00

Ο 8:00. Το πεζοδρόμιο του καταστήματος έχει κρυφτεί από παλέτες και τρέιλερ με αντικείμενα. Τυλιγμένα σε πλαστική μεμβράνη αμέτρητα αντικείμενα περιμένουν να ταξινομηθούν και εμείς να τα μεταφέρουμε. Το κατάστημα μέσα έχει φρακάρει, παντού υπάρχουν εμπορεύματα. Στοίβες από εμπορεύματα «ειδοποιημένα», «καθυστερημένα», έτοιμα προς παράδοση. Έλατα, παπλώματα, χαλιά, θερμαντικά σώματα και τηλεοράσεις πλάσμα, έχουν καταλάβει κάθε σπιθαμή του χώρου, αφήνοντας ένα στενό διάδρομο, ένα πέρασμα για επαγγελματικά σλάλομ... Στο σκόλασμα η κατάσταση είναι ακόμα πιο τραγική, μιας και οι διάδρομοι έχουν κλείσει από κατολίσθηση παραλαβών. Προχωράς με άλματα, πατώντας σε συγκεκριμένα σημεία, προσέχοντας να μην έρχεται κάποιος άλλος από την αντίθετη πλευρά. Σαν να μην πέρασε μια μέρα, ξανασκέφτομαι. Δρομολογώ με ταχύτητα τα αντικείμενα, σημειώνω τις παραλαβές, χαίρετώ και φεύγω.

9.00

10.00

Α νεβάζω πίεση, τρίτος πελάτης από τους επτά έως τώρα, που θέλει τηλέφωνο. Καταμετρώ: βροχή, κρύο, εντατικοποίηση, γεμάτο κουτί και κάποιος θέλει να ακούσει τη φωνή μου στο τηλέφωνο. Οι εταιρείες υπερασπιζόμενες το δίκιο του πελάτη, μας υποχρεώνουν να παίρνουμε τηλέφωνα, συχνά χωρίς να παρέχουν εταιρικό τηλέφωνο, οπότε πέρα από μεταφορείς γινόμαστε και τηλεφωνητές με δικά μας έξοδα. Οι τριψήφιες παραδόσεις, πασπαλίζονται με διψήφια τηλέφωνα. Κάψιμο ολικό.

11.00

12.00

Ν α και ένας οδηγός ταξί, συνάδελφος και αυτός, σημείο του «κορονοκαιρού». Η εστίαση και η διασκέδαση έκλεισε, η «νυχτερινή ζωή» κατέβασε ρολά... η απαγόρευση κυκλοφορίας ήρθε και οι ταξιτζήδες έγιναν ταχυμεταφορείς... Όπου συναντώ κάποιον οδηγό ταξί-ταχυμεταφορέα, του ανοίγω συζήτηση. Λοιπόν, συνάδελφοι ακούστε τι έχω μάθει. Οι εταιρείες ταχυμεταφορών πληρώνουν αποκλειστικά με το κομμάτι τους οδηγούς ταξί και το τιμολογούν από 1,70 ευρώ μέχρι και 3 ευρώ. Με πρόχειρα μαθηματικά υπολογίζω: Αν σε ένα 8ωρο πάω 71 αντικείμενα σημαίνει $71 \times 1,7$ το αντικείμενο = 120,7 ευρώ. Καλό μεροκάματο. Εγώ παίρνω μόλις 29 ευρώ. Μην κάνετε παράλογες σκέψεις όμως, γιατί το «χαρτί» από αυτή την μπίζνα, πάει στις εταιρείες ραδιοταξί που συνεργάζονται με τις εταιρείες ταχυμεταφορών και όχι στους οδηγούς ταξί. Βλέπω και κάτι άλλο όμως. Βλέπω τι φράγκα κερδίζουν οι εταιρείες, για να πληρώνουν 1,70 το κομμάτι στις επιχειρήσεις ραδιοταξί. Έμαθα και άλλα. Θυμάστε στην 1η каранτίνα, όπου οι δύο μεγάλες εταιρείες είχαν εξασφαλίσει κρατική ασυλία και έτσι έβλεπες ουρές ταξί, έξω από τα καταστήματα ταχυμεταφορικών, να φορτώνουν αντικείμενα. Η δημοσιοποίηση των εικόνων, έφερε μηνύσεις. Οι μηνύσεις είχαν ως άμεσο αποτέλεσμα, «οι δοσοληψίες» να συνεχίζουν μακριά από «περίεργα βλέμματα», και οι οδηγοί ταξί να παραμένουν συνάδελφοί μας, ως ακόμα μία «προσωρινή κατάσταση» που τείνει να γίνει μόνιμη. Υποτίθεται, πως όσοι εκτελούν έργο ταχυμεταφοράς, χρειάζονται ειδική άδεια από την Εθνική Επιτροπή Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείων (ΕΕΤΤ). Τώρα τι άδεια έχουν οι εταιρείες ραδιοταξί, οι οδηγοί ή οι ιδιοκτήτες ταξί καθώς και ο κάθε ιδιώτης, που βάζει το αυτοκίνητό του και εκτελεί χρέη «ελεύθερου» ταχυμεταφορέα, πιάς το αυγό και κούρευτο. Το κράτος για να «τιμωρήσει» τις εταιρείες, εν μianυχτί τις ένταξε στις πληττόμενες. Με την σειρά του ο κάθε εργοδότης, ακολουθώντας τις συνταγές των μητρικών, κάνει ό,τι του καπνίσει, για να βγει η δουλειά. Είπαμε, οι εταιρείες έχουν αλλεργία στις επενδύσεις που βελτιώνουν τους όρους εργασίας μας. Εμπνευσμένοι από το ελληνικό δαιμόνιο του επιχειρήν, επιλέγουν να επινοούν λύσεις, που συχνά είναι εις βάρος μας.

1.00 μμ

2.00

3.00

4.00

5.00

6.00

7.00

Ευστράτιος

8.00

Καλή χρονιά συνάδελφοι. Νιώθω πως εργάζομαι στην Καισαρεία, στα κεντρικό εργοστάσιο μεταφορών του Αϊ Βασίλη, μου ήταν αδύνατο να φανταστώ πόσο όγκο χωράει το μαγαζί. Δρομολόγηση αντικειμένων, τέτραις στο κουτί, καλημερίζω και ξεκινώ.

9.00

Ημέρα προχωράει όπως και η προηγούμενη. Πολλές αρνήσεις αντικειμένων, με πελάτες που σε ταιλαιπωρούν, λες και ευθυνόμαστε εμείς αποκλειστικά για την καθυστέρηση. Επιστρατεύω όλες τις ασκήσεις αναπνοής που ξέρω, για να διατηρήσω την ψυχραιμία μου. Αν είχαμε λιγότερα αντικείμενα και πληρωνόμασταν καλύτερα δεν θα είχα νεύρα, σκέφτομαι. Δεν φταίειο σπάζας πελάτης, αλλά ο κλαψοφραγκοφωνιάς εργοδότης.

10.00

Περιμένοντας τον πελάτη να κατέβει, βαράει το βάιμπερ. Το ανοίγω και διαβάζω διαγώνια: Γλυκά νερά, Γενική Ταχυδρομική, Ξυλοδαρμός κούριερ από προϊστάμενο/διακινητή γιατί δεν πήγε όλα τα αντικείμενα. Ο πελάτης με περιμένει. Ξεκολλάω, χαιρετιόμαστε, του δίνω το αντικείμενο, απομακρύνομαι. Στέκομαι και ξαναδιαβάζω. Αναζητώ την είδηση και σε άλλα σάιτ. Να φας ξύλο επειδή δεν πήγες 160 αντικείμενα με βροχή, στα λαγκάδια των Γλυκών Νερών. Κάνω εικόνα μια ταχυμεταφορική γαλέρα, με τον προϊστάμενο/διακινητή να κρατάει το μαστίγιο. Ο κάθε εργαζόμενος μόνος και αδύναμος, μπρος σε κάποιον που κρατάει μαστίγιο, αν υπήρχε συναδελφικότητα και αλληλεγγύη, ο συγκεκριμένος «παλικαράς» θα ρουφούσε το αυγό του και δεν θα έκανε το μαντρόσκυλο για λίγα αργύρια παραπάνω.

11.00

12.00

1.00 μμ

Οι παραδόσεις συνεχίζονται, ο όγκος μειώνεται, τα νεύρα μου είναι στα όριά τους και το μυαλό μου στροφάει με χίλια. Σταματώ για τσιγάρο κάτω από τον λαμπερό ήλιο του Γενάρη, η ατμόσφαιρα καθαρή. Κοιτάζω την ώρα. Σε μισή ώρα σχολάω και αύριο είναι αργία. Οι σκέψεις με κατακλύζουν. Η ταχύτητα εγκαθίδρυσης των νέων συνθηκών εργασίας, παράλληλα με την πυκνότητα των γεγονότων λόγω covid-19, επιταχύνουν την βία που δεχόμαστε, το παράδειγμα της γενικής ταχυδρομικής στα γλυκά νερά είναι χαρακτηριστικό. Ταυτόχρονα, μας αφαιρούν χρόνο να σκεφτούμε, να αναρωτηθούμε, να ρυθμίσουμε τους αφόρητους ρυθμούς εργασίας. Ο φόρτος, η ένταση, ο όγκος και η πολύωρη εργασία, μας οδηγεί στην αποκλήνωση. Μας μετατρέπεις σε άβουλους εργαζόμενους, μας αφαιρεί την κριτική σκέψη ή έστω μια διαφορετική σκέψη για το τι μπορούμε να κάνουμε. Δεν βγαίνει έτσι σκέφτομαι. Όσο περνάει ο χρόνος, τώρα στο δεύτερο λοκ ντάουν, οι συνάδελφοι στο δρόμο είμαστε περισσότερο βιαστικοί και συναντιόμαστε σπανιότερα. Ακόμα και τότε, ίσα- ίσα που προλαβαίνουμε να ανταλλάξουμε μια γρήγορη καλημέρα ή ένα «καλό δρόμο» και μετά χανόμαστε. Χρειάζεται να την δούμε αλλιώς. Να δούμε και την άλλη πλευρά του νομίσματος, που είμαστε εμείς. Μας έχουν ανάγκη, δεν μπορούν χωρίς εμάς, είμαστε απαραίτητοι ώστε να «βγει η δουλειά». Να βγούμε από την απομόνωση που μας γεμίζει επιπλέον φόβο. Με γνώμονα το συλλογικό, να χτίσουμε γέφυρες εμπιστοσύνης μεταξύ μας, να βρούμε τα κοινά που μας ενώνουν, δίκως να εστιάζουμε στις διαφορές μας. Να επαναπροσδιορίσουμε τις ανάγκες μας και να τις ορίσουμε εκ νέου, ώστε να μην επιτρέπουμε να μας συνθλίβει η πολύωρη εντατική εργασία.

2.00

3.00

4.00

5.00

6.00

Έφτασα στο κατάστημα, κλείνω ταμείο και το μάτι στο συνάδελφο. Σήμερα έχουμε συνάντηση, μετά από καιρό. Θα είναι και ο νέος συνάδελφος στη συνάντηση. Ανυπομονώ να βρεθούμε..

7.00

***Υποσημείωση για τις υπερωρίες:**

Σύμφωνα με το άρθρο 74 του Ν.3863/2010 η νόμιμη υπερωρία υπολογίζεται ως εξής:

- Εργασία από 46η (πενθήμερο) και 49η (εξαήμερο) έως 120 ώρες ετησίως νόμιμης υπερωρίας, αμείβεται με προσαύξηση 40% στο καταβαλλόμενο ωρομίσθιο.
- Η υπέρβαση των 120 ωρών νόμιμη υπερωρίας ετησίως αμείβεται με προσαύξηση 60% στο καταβαλλόμενο ωρομίσθιο.

Κατ' εξαίρεση υπερωρία (μη νόμιμη)

Σύμφωνα με το άρθρο 74, Ν.3863/2010 για κάθε ώρα που πραγματοποιείται και δεν θα τηρηθούν οι προβλεπόμενες διαδικασίες του Ν.4225/2014 θεωρείται κατ' εξαίρεση υπερωρία (μη νόμιμη) και καταβάλλεται στο μισθωτό αποζημίωση ίση με το καταβαλλόμενο ωρομίσθιο προσαυξημένο κατά 80%.

Είναι προφανές ότι σε περίπτωση που ισχύει συμβατικό ωράριο μικρότερο των 40 ωρών την εβδομάδα, η απασχόληση πέραν του μικρότερου αυτού ωραρίου και έως 40 ωρών αμείβεται σύμφωνα με το άρθρο 659 του Α.Κ. ως πρόσθετη εργασία (απλό ωρομίσθιο).

Επισημαίνεται ότι η απασχόληση του μισθωτού άνω των 9 ωρών ημερησίως επί 5νθημέρου και άνω των 8 ωρών ημερησίως επί δημέρου συνιστά υπερωρία, για την πραγματοποίηση της οποίας πρέπει να τηρηθούν οι άνω διατυπώσεις, ώστε να θεωρηθεί νόμιμη υπερωρία (αμοιβή καταβαλλόμενο ωρομίσθιο προσαυξημένο κατά 40%), άλλως θεωρείται κατ' εξαίρεση υπερωρία (αμοιβή καταβαλλόμενο ωρομίσθιο προσαυξημένο κατά 80%).